El món ens mira.

Opinió | 16-09-2014 | 17:41

Només cal fer un cop d'ull a la repercussió en la premsa internacional per saber que un munt de milions de ciutadans d'arreu del món saben que la gran majoria dels catalans volem votar. Com que entre les meves responsabilitats una està vinculada amb les relacions internacionals, aquestes últimes hores he rebut missatges i trucades de diferents punts del món. Cap, absolutament cap de les persones amb les que he dialogat, no preveuen cap altre opció que els catalans votem el 9 de novembre. Dic això perquè gent ben formada i políticament madura pensa que Catalunya votarà en menys de dos mesos. Dic això perquè el Govern espanyol té avui la batalla perduda davant l?opinió pública mundial. S'hi hauran de dedicar en cos i ànima per explicar els seus arguments. Avui, fer passar el clau per la cabota, als ulls del món, és el que tenen previst fer en un parell de setmanes els membres del Consell de Ministres.

Els basculants. Alguns fa un any, d'altres en fa dos... Intel?lectuals i periodistes fins aleshores arrecerats en la seva condició de "ciutadans del món" que sempre havien fet caricatura del catalanisme polític, van començar a elogiar aquest moviment de base popular a favor del dret a decidir.

A pilota passada, hem vist que era més un arrenglerament en el "políticament correcta" que no pas una evolució profunda de les seves conviccions. Perquè a la primera ventada que ha arribat, des d'abans de l'estiu, ja van començar a predicar el perill de fractura social. Ara han quedat amb un pam de nas i muts davant l'exemplar i cívic 11 de setembre que hem viscut. Ja no saben què dir. En l'orla dels honestos que ajuden a explicar les coses tal com són, destaca el nom de Josep Ramoneda. En la nòmina dels dèbils d'esperit i els arribistes, hi podem trobar des d'un notari plom de Barcelona fins a una ànima atormentada i sempre afectada de les nostres terres. I el que val per la intel?lectualitat també val per alguns polítics darrera les bardisses. Avui pensen que és més improbable reeixir que fa una setmana. El més important és no fer el ridícul davant la comunitat internacional. I fins ara no l'hem fet. I això té un valor que no sé si sabem ponderar prou bé.

Autor: Jordi Xuclà/GN